

๑๕๗

2

亘古一梦 เกินกู่ฮือเม้ง

เซี่ยน

ฮันิม

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะ ผู้อ่านที่น่ารักทุกท่าน กลับมาพบกับ *หมอหญิง ยอดการค้าซื่อนวสุนาร์ก* ในเล่มที่สองกันแล้วนะคะ เป็นอย่างไรกันบ้าง กับความสนุกสนานในเล่มที่หนึ่งก่อนหน้านี้ แต่นั่นเป็นเพียงแค่จุด เริ่มต้นเท่านั้นเองค่ะ

ในเล่มนี้ปัญหาหรรอบทิศถาโถมใส่กั๋วหรั่ยอย่างไม่ปราณี ชายในดวงใจยังจากไปอย่างไม่บอกกล่าวอีก ต่อมาก็กลายเป็นหญิงกาลกิณี มีดวงชะตาพิฆาตสามี่ คนรอบตัวประสบอุบัติเหตุและล้มหายตายจาก อย่างเป็นปริศนา มีมิดกำลังผลักดันกั๋วหรั่ยให้เดินตามหมากที่เขาวางไว้

กั๋วหรั่ยจะไขปริศนาเหล่านี้ได้อย่างไร เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา ขอเชิญทุกท่านพบกับพวกเขาได้ที่หน้าถัดไปเลยคะ

๑๕๗

70 บุญ

กั๋หุ่ยแสร้งทำเป็นไม่เห็บอะไรก็กลับ ไม่พูดอะไรสักคำ ปล่อยให้แม่ นางทั้งสองใช้สายตาคมกริบราวกับมีตเชือดเฉือนนางตามสบายเรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว นางเองก็ไร้หนทางแล้วเช่นกัน อย่างไรก็ตามยอมรับกับผู้อื่นตรง ๆ ไม่ได้เด็ดขาดว่าตนเป็นสตรี

หากยอมรับว่าตนเป็นสตรี พื้นหลังชีวิตครอบครัวจะไม่ถูกขุดคุ้ยขึ้นมาหรือ เช่นนั้นที่พวกนางอุตส่าห์หลบหนีจากเมืองหลวงมาซ่อนตัวอยู่ในหมู่บ้านกลางหุบเขานี้ก็ไร้ความหมาย และขาที่หักไปคู่นั้นของบิดาก็เท่ากับหักเสียเปล่าแล้ว

คุณหนูหยางกับอินหวนถิ่งตามองกั๋หุ่ยอยู่นาน แต่กั๋หุ่ยไม่ได้หันมามองพวกนางเลยสักครั้ง ทั้งสองจึงโกรธจัด กัดฟันเดินกระพืดกระพืดออกไป

หลังส่งพวกนางทั้งสองกลับไปแล้ว กั๋หุ่ยถึงค่อยถอนหายใจเอือกใหญ่ออกมา พอตั้งสติได้ก็เห็นลู่อหลังเฟิงยิ่นพิงขอบประตู ยิ้มยิวนพลงยกคิ้วให้นาง ทนได้นั้นไฟโทสะของกั๋หุ่ยพลันลุกโชนจากทั่วทุกทิศ สบถคำหยาบต่อว่าเขาอย่างรุนแรง “ไสหัวไปนอนตาย

ในห้องท่านซะ!”

วากันั้นทั้งหยาบคายและไม่ให้เกียรติผู้อื่น กู้จิงซู่ที่อยู่ในห้องได้ยินแล้วถึงกับอกสั้นขวัญแขวน

หัวลู่หลังเฟิงกลับไม่ได้ถือสา กล่าวเพียง “ไม่คิดเลยว่าดอกท้อของเจ้าจะมากมายเพียงนี้ เปิดหูเปิดตาข้าที่เดียว” ลิ่นวากาก็เดินกลับเข้าไปในห้องเล็ก ๆ ของตนด้วยรอยยิ้มล่ำฟองใจ

กู่หฺรู่ยหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก ตั้งแต่เมื่อไรกันที่เจ้ายมทูตตนนี้กลายเป็นคู่กัดที่จ้องหาเรื่องต่อล้อต่อเถียงกับนางตลอดเวลา เช่นนี้ หวนนึกถึงครั้งแรกที่เจอกัน เขาไม่พูดพรั้าทำเพลงเกือบจะปลิดชีวิตนางทิ้ง แต่ตอนนั้นก็กลับมาต่อปากต่อคำกับนางอย่างคล่องแคล่วไม่เว้นวัน ชีวิตคนเราแปรเปลี่ยนไม่แน่นอนได้ขนาดนี้เสีย

กู่หฺรู่ยเข้าไปในบ้าน เห็นความกังวลฉายชัดบนใบหน้าของกู่จิงซู่ นางพลันไม่เป็นตัวของตัวเอง เอ่ย “ท่านพ่อ หลังจากนั้นจะทำอะไรดีปล่อยไว้หนานไป ผู้อื่นจะไม่สงสัยหรือ”

ชายที่อายุถึงเกณฑ์แต่งงานแล้ว แต่ยังไม่ได้หมั้นหมาย ทั้งยังไล่หญิงสาวออกไปจากบ้านอีก ใครมาเห็นก็รู้สึกแปลกทั้งนั้น

กู่จิงซู่เองก็ไร้หนทางไม่ต่างกัน เจียบบอยู่นานพักหนึ่ง เขาถึงค่อยถอนหายใจออกมาแล้วว่า “ไม่ได้แล้ว พวกเราย้ายที่อยู่กันอีกครั้งเถิด”

“จะย้ายไปที่ไหนได้อีกเจ้าคะ” กู่หฺรู่ยยิ้มเจื่อน “หาที่อยู่ใหม่อีกครั้ง อาจดึงดูดความสนใจจากทางการได้ และหากพวกเขามาตรวจสอบ ถึงตอนนั้นพวกเราคงไม่มีแม่แต่ที่ให้ซุกหัวนอน ไม่รู้เลยว่าผลลัพธ์นั้นจะเป็นอย่างไร”

อีกอย่าง กู่จิงซู่บิดาของนางเดินไม่ได้ อาศัยเพียงแรงของ

สตรีอย่างนางกับหย่งเหมยสองคนย่อมแบกไม่ไหวหามไม่ช่ยับ เช่นนี้ จะพาเขาหนีไปไกลสุดขอบฟ้าได้อย่างไร

แต่คิดก็ปวดหัวแล้ว!

กู่จิ่งซูเสียดกริบไม่พุดจา ทำให้ใจของกู่หฺรู่ยลับสนวนวาวราวกับ ด้ายที่พันกัน นางได้แต่กลับไปตั้งกายนอนเหม่ออยู่ในห้องของตัวเอง

แต่ยังไม่ทันถึงเวลาเที่ยง หัวหน้าหมู่บ้านหยางก็มาเยือนที่บ้าน อีกครั้ง เป็นเรื่องเหนือความคาดหมายอย่างยิ่ง

เดิมกู่หฺรู่ยยังคิดว่าอินหวนโดนหักหน้าที่บ้านนางแล้ว หลังจากนั้น คงไม่มาเหยียบบ้านหลังนี้อีกแล้วเสียอีก แต่ไหนเลยจะรู้ว่าเด็กสาว ผู้นั้นจะไม่ยอมละความพยายามขนาดนี้

หัวหน้าหมู่บ้านหยางเข้ามานั่งในบ้านแล้วก็ทักทายถามไถ่กู่จิ่งซู ตามมารายาท จากนั้นก็เปลี่ยนประเด็นสนทนา เอ่ยขึ้นชมกู่หฺรู่ย “ข้า ลังเกตมานานแล้ว บุตรชายของท่านเป็นเด็กดีทีเดียว ท่านช่างมี วาสนาจริง ๆ”

ดวงตาชุ่มมัวคู่นั้นของกู่จิ่งซูกะพริบพริบ ๆ ไม้รู้ว่าในน้ำเต้าของ หัวหน้าหมู่บ้านหยางขายยาอะไร¹ ได้แต่หัวเราะแห้งอย่างคลุมเครือ

กู่หฺรู่ยตะลึงงัน ทั้ง ๆ ที่นางทำเช่นนั้นกับอินหวนแล้ว แต่หัวหน้า หมู่บ้านหยางกลับยังเหลือความประทับใจดี ๆ กับนางมากขนาดนี้อีก!

พอหัวหน้าหมู่บ้านหยางเปิดบทสนทนา สองพ่อลูกก็ตั้งรับ ไม่ทันแล้ว “พี่ชาย หลานชายเกิดวันที่เจ็ดเดือนเจ็ดใช่หรือไม่ พันต้น เดือนเจ็ดก็สิบหกแล้ว สมควรแก่เวลาหมั้นหมยแล้ว”

กู่หฺรู่ยกับบิดาต่างก็คิดไม่ถึงว่าหัวหน้าหมู่บ้านหยางจะเปลี่ยน

¹ หมายถึง ไม้รู้ว่าจะมาไม่ไหน คาดเดาไม่ได้

บสนทนาได้รวดเร็วขนาดนี้ เพียงครูเดียวก็พูดถึงเรื่องแต่งงานแล้ว

พออีกฝ่ายยกประเด็นนี้ขึ้นมา หัวใจก็หุ่ยก็เต้นตุ้ม ๆ ต่อม ๆ
หันไปสบตากับกัจจิงซู รู้สึกไม่ดีขึ้นมาทันที

ได้ยินหัวหน้าหมู่บ้านหยางกล่าวต่ออีกว่า “ฝ่าบาทมีพระราช-
โองการว่า บุรุษอายุสิบหกและสตรีอายุสิบสามไม่แต่งงานมีคู่ครอง
ต้องจ่ายภาษีสามเท่า ดูแล้วหลานชายอายุก็ใกล้จะสิบหกแล้ว พี่ชาย
ควรพิจารณาได้แล้วกระมัง”

สีหน้าของกัจจิงซูหม่นหมองลงเป็นเท่าตัว ว่ากันตามจริง ด้วย
อายุของกัจจิงซูนี้สมควรหมั้นหมายมีคู่ครองได้แล้ว แต่หลายเดือน
ที่ผ่านมาที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเล็ก ๆ กลางหุบเขานี้ บุตรสาวก็แต่งกาย
เป็นชายปิดบังความจริงอยู่แล้ว จึงไม่สามารถพูดถึงเรื่องที่เป็นสตรี
ได้อีก

ตอนนี้คิดดูแล้วจะไม่ใช่เช่นนั้นได้อย่างไร

พระราชโองการประกาศใช้เมื่อปีก่อน กัจจิงซูของพวกเขายอายุ
ใกล้จะเลยเกณฑ์ที่กำหนดไว้แล้ว อ้างอิงตามกฎหมาย ทุก ๆ ปีพวกเขา
ต้องส่งภาษีจำนวนห้าตำลึงเงินให้กับทางการ

ห้าตำลึงเงินเพียงพอให้คนทั้งครอบครัวใช้จ่ายได้หนึ่งปีเลยนะ!

พวกเขาจะกล้าควักเงินมากขนาดนั้นออกมาได้อย่างไร ไม่มี
อิทธิพล ไม่มีอำนาจ หากเรื่องทรัพย์สินรั่วไหลต้องเป็นเรื่องใหญ่แน่นอน

กัจจิงซูมองหัวหน้าหมู่บ้านหยางด้วยดวงตาดำขุ่นมัวคุ่นนั้นเงิบ ๆ
ไม่รู้ว่าจุดประสงค์ของอีกฝ่ายคือแค่ต้องการกระทุ้งให้พวกเขาเผยแพร่
ออกมา หรือมีจุดประสงค์อื่นกันแน่

หัวหน้าหมู่บ้านหยางมองสอง ‘พ่อลูก’ ที่กำลังมองหน้าสบตา
กัน สีหน้าทั้งสองราวกับโดนข่มขู่ เขาปล้นรู้สึกกลัวพองใจขึ้นมา เห็นที่

ทางออกที่ตนคิดมาจะได้ผลไม่แล้ว ทั้งสามารถกู่หน้าจากสถานการณ์
เลวร้ายได้ และยังไม่เสียศักดิ์ศรีอีกด้วย

“อะแฮ่ม...” หัวหน้าหมู่บ้านหยางกระแอมให้คอโล่ง ก่อนจะ
ค่อย ๆ คายจุดประสงค์ของการมาเยือนครั้งนี้ออกมาทีละน้อย “ข้า
ดูแล้ว พวกเราต่างก็เป็นคนบ้านใกล้เรือนเคียง รู้ใส่รู้ฟุ้งกันดี ทั้งบุตร
และธิดาต่างก็ถึงเกณฑ์แต่งงานกันทั้งคู่ ไม่สู้...”

“ไม่ได้!” กู่หฺรู่ยไม่รอให้เขาพูดจบ รีบปฏิเสธทันควันเสียงดังลั่น
ทำให้หัวหน้าหมู่บ้านหยางกับกู่จิ่งซูถึงกับตกใจสะดุ้งตัวโยน

หัวหน้าหมู่บ้านหยางผินหน้ากลับมาช้า ๆ ตาคุ่นั่นมองกู่หฺรู่ย
ไม่กะพริบ รวากับกำลังมองคู่อริเก่าที่มีความแค้นกันมานาน “เพราะ
เหตุใด!”

ในสายตาของหัวหน้าหมู่บ้านหยาง เขายอมลดเกียรติมาพูด
พาล่ามเปลืองน้ำลายเพื่อบุตรสาวคนเดียวก็เป็นการให้เกียรติสองพ่อลูก
ที่ไม่มีหัวนอนปลายเท้าอย่างถึงที่สุดแล้ว คิดไม่ถึงว่าสองคนนั้นจะไม่รู้สึก
ซาบซึ้งในน้ำใจของเขา ซ้ำไม่เห็นค่าความหวังดีของผู้อื่นเลยจริง ๆ!

อย่าคิดว่าหัวหน้าหมู่บ้านไม่ใช่ขุนนาง!

หัวหน้าหมู่บ้านหยางผู้นี้ไม่ใช่คนที่ใครจะมาหยามเกียรติกัน
เล่น ๆ ก็ได้!

ไฟโทสะของหัวหน้าหมู่บ้านหยางลุกโชนเต็มอก แต่สีหน้ายังคง
เรียบเฉย พยายามข่มไฟโทสะในอกสุดกำลัง จ้องกู่หฺรู่ยด้วยสีหน้า
และแววตาคัล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม

กู่หฺรู่ยชนลุกชันเพราะสายตาที่จ้องเขม็งของหัวหน้าหมู่บ้านหยาง
คิดในใจว่าครอบครัวยังต้องอาศัยอยู่ในหมู่บ้านหนีเจียววาแห่งนี้อยู่
แหวดากู่หฺรู่ยพล้นวูปไหว หาทางปฏิเสธ “คือ...ข้าหมายความว่า...ข้า

ยังเด็ก...”

“หี! เด็กอะไรกัน อีกปีเดียวก็อายุสิบเจ็ดแล้ว” สีหน้าของหัวหน้าหมูบ้านหยางผอนคลายลง น้ำเสียงนั้นปกปิดความตื่นเต้นไว้แทบไม่มีดี “หากยังไม่หมั้นหมายอีก ข้าจะพาเจ้าไปรายงานต่อทางการให้เจ้าไปเป็นทหารเสีย”

อันที่จริงหัวหน้าหมูบ้านหยางในฐานะหัวหน้าหมูบ้าน เขามีสิทธิ์กระทำเช่นนั้นได้จริง ๆ

ทางราชสำนักกำลังใช้พลทหาร เป็นช่วงเวลาที่ขาดทหารอยู่พอดี

กู่หู่กับกู่จิ่งชูหน้าถอดสี กู่จิ่งชูตกใจจนแทบหยุดหายใจเสียให้ได้ เขาขอร้องหัวหน้าหมูบ้านหยางด้วยความซื่อสัตย์และจริงใจ “น้องชาย ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ต้องหาหรือให้รอบคอบ บุตรชายของข้าผอมกะหร่องไว้เร็วแรง ไหนเลยจะมีคุณสมบัติของทหาร”

“นั่นก็ถูกแล้ว” หัวหน้าหมูบ้านหยางยิ้มอย่างลำพองใจแล้วพูดต่อ “ข้าเห็นว่าพวกท่านสองคนซื่อสัตย์เป็นคนดี และยังมาจากต่างถิ่น การแต่งงานครั้งหนึ่งใช้ว่าจะง่ายตาย ข้าก็มีอินทวนเป็นบุตรสาวเพียงคนเดียว ข้าเห็นว่าวันที่เลือกก็สู้วันที่ใช่ไม่ได้ วันนี้หมั้นหมายกันไว้เลยก็ได้ ให้กู่หู่แต่งงานเข้าบ้านฝ่ายหญิง เป็นอย่างไร”

“อะไรนะ! แต่งเข้าบ้านฝ่ายหญิง?” กู่หู่คิดไม่ถึงเลยว่าหัวหน้าหมูบ้านหยางจะพูดเช่นนั้น นางตกใจสะดุ้ง

“ทำไม! เป็นการกลบฝังอนาคตเจ้าอย่างนั้นหรือ” หัวหน้าหมูบ้านหยางคิดว่ากู่หู่ไม่เต็มใจ จึงเดือดดาลขึ้นมา น้ำเสียงที่กล่าวก็สูงแหลมไม่น้อย

กู่จิ่งชูรีบโกล่เกลี่ยทันใด “น้องชาย พวกเราตระกูลกู่มีเขา

เป็นบุตรชายเพียงคนเดียว หากแต่งเข้าบ้านฝ่ายหญิงก็เท่ากับตระกูลผู้
ของเราสิ้นควันธูปแล้ว”

ความมอกตัณญมีสามประการ ไม่มีทายาทคือประการที่ใหญ่ที่สุด
นี่เป็นเรื่องที่ไม่ว่าใครก็ไม่สามารถเข้ามาแทรกได้ หัวหน้าหมู่บ้านหยาง
ขี้ปลายคางตัวเอง เขาเองก็ลำบากใจเช่นกัน

อันที่จริงหัวหน้าหมู่บ้านหยางอาลัยอาวรณ์ไม่อยากจะให้บุตรสาว
ออกเรือนไปอยู่บ้านผู้อื่น ประจวบเหมาะกับบุตรสาวพึงใจเจ้าหนุ่ม
หน้าขาวผู้นี้พอดี การแต่งงานกับเขาแม้ว่าจะทำให้บุตรสาวน้อยเนื้อ-
ต่ำใจไม่น้อย แต่โชคดีที่เป็นคนในหมู่บ้านเดียวกัน รู้ใส่รู้พุงกันดี
อีกอย่างเจ้าหนุ่มผู้นี้เองก็พอมีความสามารถอยู่บ้าง ต่อหน้าคนใน
หมู่บ้านก็ให้เกียรติและไว้หน้าเขาอย่างยิ่ง หากแต่งงานกันแล้ว เขา
ผู้เป็นพ่อตาเลี้ยงดูพุ่มพักอีกสองสามปี ไม่นานน่าจะไปได้เป็นหัวหน้า
หมู่บ้านคนถัดไปต่อจากเขาก็เป็นได้ ถึงตอนนั้นบุตรสาวของเขาก็จะ
มีหน้ามีตากับผู้อื่น

แต่ความกังวลของกู่จั้งซู่ในส่วนนั้นเขาเองก็เข้าใจดี ถึงอย่างไร
นั่นก็เป็นความกังวลในฐานะคนเป็นบิดา

71

ป่วยแล้ว

หัวหน้าหมู่บ้านหยางกรุณคิดอยู่มาก แล้วสีหน้าก็ผ่อนคลายลง เขายิ้มบาง ๆ พลังอ่อน “ก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่ล้าคัมอะไร พวกเราต่างก็อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเดียวกัน แค่นี้ได้เกี่ยวดองกันก็นับว่าเจ้าโชคดีมากแล้ว”

เขาคิดว่าตนให้เกียรติสองพ่อลูกคู่นี้มากแล้ว กล่าวจบก็มองกู่จิ้งชูด้วยใบหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม รวากับว่าหากอีกฝ่ายพูดคำว่า ‘ไม่’ ออกมาแม้เพียงคำเดียว สายตาแหลมคมของเขาก็พร้อมจะเจาะทะลวงใบหน้าของกู่จิ้งชูทันที

คราวนี้กู่จิ้งชูลำบากใจจริง ๆ แล้ว ใครจะคาดคิดว่าให้บุตรสาวแต่งกายเป็นชายใช้ชีวิตไปเรื่อย ๆ จะนำวิฤติเช่นนี้มาให้ แต่กระนั้นเขาก็ไม่คิดจะให้กู่หฺยู่คืนสถานะกลับมาเป็นสตรีในตอนนี้ เพราะกำลังหลบหนีการไล่ล่าจากศัตรูอยู่ แต่เป็นเช่นนี้ต่อไปก็เชื่อว่าจะดีเช่นกัน

กู่หฺยู่ไม่เข้าใจว่าบิดากำลังทุกซี้ใจเรื่องอะไรอยู่กันแน่ เมื่อเห็นสีหน้าเป็นกังวลของเขา นางก็ไม่อาจนิ่งเฉยเช่นนี้ต่อไปได้อีก จึงกระแอมกระไอ หาข้อแก้ต่างที่ดูสมเกียรติ “ท่านอาใหญ่หยาง ข้ากู่หฺยู่เป็นสุภาพชนองอาจผ่าเผย จะให้แต่งเข้าบ้านฝ่ายหญิงได้อย่างไร หาก

มีลูกแล้วจะให้ใช้แซ่ของภรรยาอย่างนั้นหรือ”

ประโยคนี้ทำให้ไฟโตะของหัวหน้าหมู่บ้านหายลุกโชนอย่างห้าม
ไม่อยู่ ปกติเห็นเจ้าหนุ่มคนนี้น่าลัดปราดเปรื่องนัก แล้วเหตุใดยามนี้
ความคิดถึงได้เพี้ยนหยิงผยองเช่นนี้

หัวหน้าหมู่บ้านหายลุกขึ้นพรวด เสียงเก้าอี้ล้มดังโครม สะบัด
แขนเสื้อ กล่าวด้วยอารมณ์ฉุนกึก “สุรามงคลไม่เต็มอยากเต็มสุรา
ลงทัณฑ์ ยอมให้เกียรติแล้วกลับหยิงผยองนัก!”

สิ้นวจา หัวหน้าหมู่บ้านหายก็กระซอกประตูเปิดออกแล้วเดิน
จากไปทันที เหลือเพียงกุ่มห้วยกับกุ่มจิ้งจุกที่ถอนหายใจยาว ๆ ออกมาอย่าง
จนปัญญา

เพราะเรื่องนี้ จึงทำให้สองพ่อลูกกุ่มห้วยกับกุ่มจิ้งจุกต่างก็รู้สึก
ประหวั่นพรั่นพรึง กลัวว่าหัวหน้าหมู่บ้านหายจะนำพรรคพวกมาขับไล่
พวกเขาออกไปจากหมู่บ้านแห่งนี้ อีกอย่างกุ่มห้วยยังปลุกข้าวนอกฤดู
ไว้สองหม่ และยังเตรียมที่เพาะเลี้ยงคางคกและไส้เดือนไว้เรียบร้อย
แล้วด้วย หากพวกเขาถูกไล่ออกไปจริง นั้นไม่เท่ากับว่านางลงทุนไป
โดยเปล่าประโยชน์หรือ

กุ่มห้วยยืนเหม่อลอยอยู่ครู่หนึ่ง เอ่ยปลอบกุ่มจิ้งจุกสองสามประโยค
จากนั้นก็ก้มหน้าคอตกลงเข้าห้องครัวไปด้วยความท้อใจ

ลู่อหลังเพิ่งเดินออกมาจากห้องเล็กด้านข้างที่กั้นให้เขาโดยเฉพาะ
ครั้งนี้เขาไม่ได้หัวเราะเย้ยหยันนางเหมือนทุกที เห็นกุ่มห้วยกำลังเขี้ยวไฟ
ต้มน้ำอยู่ตรงนั้น เขายกมือกอดอกพิงขอบประตู สีหน้าเรียบเฉย กล่าว
“เจ้าอย่าเพิ่งกลัวไปเลย สมัครเป็นทหารก็สมัครสิ ไม่แน่นอนที่เจ้าอาจ
สร้างคุณูปการวิเศษในค่ายทหารก็ได้ เป็นการสร้างชื่อเสียงเกียรติยศ
ให้วงศ์ตระกูลเชียวนะ”

กู่หุ่ยเงยหน้ามองลู่หลังเฟิง เห็นความเคร่งขมึนฉายชัดบน ใบหน้าของเขา ไม่คล้ายท่าที่ล้อเล่นก็หลุดหัวเราะออกมาเสียงหนึ่ง “นี่ท่านกำลังเป็นห่วงข้าหรือ”

“ใครเป็นห่วงเจ้ากัน” ลู่หลังเฟิงไม่สบอารมณ์เล็กน้อย พุดจาก็ดูไม่เป็นธรรมชาติอย่างยิ่ง รีบหมุนตัวเดินออกไปอย่างรวดเร็ว ทว่า กู่หุ่ยก็ยังเห็นว่าใบหูของเขาแดงหมดแล้ว

กู่หุ่ยนึกขำ คนผู้นี้มีช่วงเวลาที่ยืนอายุเช่นนี้กับผู้อื่นด้วยหรือ แต่เขาชินอะไร

พอดคิดเช่นนั้น กู่หุ่ยก็อารมณ์ดีขึ้นมา หากวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล แม้จะไม่ได้รับปากหัวหน้าหมู่บ้านหยาง แต่ดูแล้วเขาก็ไม่ใช่คนที่ชอบซ้ำเติมผู้อื่น แม้จะโกรธมากก็ตาม ถ้าเขาอยากจับนางไป สัมครทหารจริง คงไม่เสนอเรื่องแต่งงานนี้

กู่หุ่ยคิดวาร์อให้ผ่านไปสักระยะหนึ่งแล้วค่อยว่ากันใหม่

หลังกินข้าวเที่ยงเสร็จก็ยังไม่เห็นมีความเคลื่อนไหวอะไร กู่หุ่ยก็ถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก จากนั้นก็เตรียมตัวไปเก็บสมุนไพร มาทำยาอีกครั้ง

กู่หุ่ยกลับจากเก็บสมุนไพร เพิ่งเข้าประตูมาก็ถูกเสียงแหลมเล็กของสตรีเรียกไว้ “พี่กู่ ท่านอยู่บ้านหรือไม่”

เสียงนี้เสียดแทงเข้าไปถึงกระดูก ทำให้กู่หุ่ยเกือบสะดุดล้ม หน้าคิดว่ากับพื้น นางหันไปเผชิญหน้ากับสตรีเจ้าของรอยยิ้มราว บุปผาบานผู้นั้น ถอยหลังไปสามก้าวถึงจะยืนได้มั่นคง มือข้างหนึ่ง จับตะกร้าสะพายหลัง มืออีกข้างจับอกเสื้อไว้แน่น น้ำเสียงสั้นเครือ “อีน...อีนหวน เจ้า...เจ้ามาที่นี่ทำไม”

สีหน้ากู่หุ่ยราวกับเห็นผี เมื่อวานเพิ่งถูกนางหักหน้าจนหนีเตลิด

ไปแล้วไม่ใช่หรือ วันนี้หัวหน้าหมู่บ้านหยางก็มาสู่ขอด้วยตัวเองแล้ว นางก็ยังไม่ได้รับปากอะไร อินทวนผู้นี้ ไม่คิดจะสนใจสิ่งรอบข้างหน่อยเลยหรือ

เสียงหัวเราะของอินทวนราวกระดิ่งเงิน ในรอยยิ้มเจือความเขินอายของเด็กสาวไว้ “พี่กู๋ ผู้อื่น...ผู้อื่นแวะมาเยี่ยมท่านไม่ได้หรือ”

อินทวนเอ่ยจบ ริมฝีปากนูนยิ้มชมพูก็เบ้อย่างไม่พอใจ นำเอ็นดูอย่างบอกไม่ถูก

“ข้ากำลังยุ่งอยู่ เจ้ากลับบ้านไปก่อนเถิด” กู๋หุ่ยเห็นนางกระตือรือร้นขนาดนี้ คิดว่าให้นางกลับไปก่อนค่อยว่ากันทีหลังดีกว่า ถึงอย่างไรนางก็แสดงเจตนาภรณ์ของตัวเองอย่างชัดเจนกับอินทวน และบิดาของนางไปแล้วว่าไม่มีทางแต่งเข้าบ้านฝ่ายหญิงเด็ดขาด

หัวหน้าหมู่บ้านหยางมีบุตรสาวเพียงคนเดียว รักและทะนุถนอมตามใจยิ่งกว่าอะไรดี ครั้นคิดแล้วต่อไปคงไม่สามารถมองนางไปในทางที่ดีได้อีก

เมื่อคิดได้เช่นนี้ กู๋หุ่ยก็ถอนหายใจอีกครั้ง

แต่อินทวนไม่ยอมกลับไป ยังเดินเข้ามาจับแขนของกู๋หุ่ย เผยอริมฝีปากน้อยๆ หว่านเสน่ห์อย่างน่ารักน่าเอ็นดู “พี่กู๋ เมื่อวานข้าขอร้องท่านพอแล้ว ท่านพอเองก็รับปากแล้ว บ้านของพวกเราสองคนห่างกันไม่มาก แม้ว่า...แม้ว่าข้าจะ...”

พูดถึงตรงนี้ ใบหน้าของนางก็แดงระเรื่อขึ้นมาด้วยความเขินอาย ปลายเท้าจิกพื้นรองเท้า มือเล็กบิดชายเสื้อตัวเองจนเป็นเกลียวแน่น

กู๋หุ่ยงุนงง พูดอยู่ดี ๆ เป็นอะไรไปอีกแล้ว นางทนรอไม่ไหว เอ่ยอย่างฉุนๆ ว่า “แม้ว่าเจ้าจะอะไร!”

อินทวนเงยหน้าขึ้นทันควัน คล้ายรวบรวมความกล้าได้แล้ว

ท่าทางราวกับทูปหม้อข้าวจมนเรือ “แม้ว่าข้าจะแต่งงานกับท่านก็ยังคงกลับบ้านเดิมได้บ่อย ๆ ท่านพอบอกว่าการงมือเพียงหนึ่งได้ประโยชน์ถึงสอง!”

พูดจบอินทวนก็ส่งยิ้มหวานเชื่อมให้ นัยน์ตาดำขลับเด่นสดใสคู่นั้นมองกั๋วหุ่ยไม่กะพริบ รอเพียงกั๋วหุ่ยพยักหน้ารับคำ

เด็กสาวคิดว่าคำพูดของตนให้เกียรติกั๋วหุ่ยอย่างที่สุดแล้วแต่นั้นกลับทำให้กั๋วหุ่ยตกตะลึง คิดไม่ถึงเลยว่าหัวหน้าหมู่บ้านหยางจะยอมอ่อนข้อให้ถึงเพียงนี้ แม้กระทั่งให้บุตรเขยแต่งเข้าบ้านบุตรสาวไปก็ไม่ถือสาหรือ

คิดแล้วกั๋วหุ่ยก็ตกใจจนหน้าถอดสี ในใจคิดว่านี่เป็นเรื่องสำคัญมาก นอกจากความเป็นความตายแล้ว ยังมีเรื่องอะไรที่ใหญ่กว่าเรื่องนี้อีกหรือไม่

นางยืนอยู่ตรงนั้นราวกับโง่งมไปแล้ว ไม่รู้ว่าจะเดินหน้าหรือถอยหลังอย่างไร

อินทวนคิดว่ากั๋วหุ่ยกำลังดีใจ ดวงหน้าเล็กปล้นขึ้นสีระเรื่อเขย่งปลายเท้าขึ้นอย่างเหนียวมาย “จู้บ” ริมฝีปากจุ่มพิตลงบนแก้มของกั๋วหุ่ยพอดีหนึ่ง “ดูท่านสิ ดีใจมากเลยใช่หรือไม่”

ในหัวกั๋วหุ่ยระเบิดดังตูม ยืนตัวแข็งที่อไร้สติอยู่ตรงนั้น กะพริบตาปริบ ๆ มองอินทวนที่กำลังดีใจอย่างลึงโลด ไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรดี

นานครู่ใหญ่ กว่ากั๋วหุ่ยจะได้สติกลับมา พูดจาตะกุกตะกัก “ทำ...ทำเช่นนี้เป็นเรื่องผิดมหันต์ไม่ใช่หรือ บุรุษ...บุรุษกับสตรีไม่ควรแตะเนื้อต้องตัวกัน!”

“คิก ๆ บุรุษกับสตรีไม่ควรแตะเนื้อต้องตัวอะไรกันเล่า” อินทวน

กระเจ้ากระงอด จากนั้นก็เอ่ยอย่างท้าวหาญ “สตรีชนบทอย่างพวกเรา ไม่สนใจธรรมเนียมนั่นหรอก ชอบก็คือชอบ!”

กู่หุ่ยอยากร้องไห้แต่ไร้น้ำตา พุดในใจ *น้องสาว เจ้าสำรวม กิริยาสักหน่อยไม่ได้หรือ*

อินทวนเห็นกู่หุ่ยเงิบไม่ตอบก็พูดว่า “ถือว่าเอาตามนี้เลย แล้วกัน ข้าจะกลับไปบอกให้ท่านพ่อเซี่ยงแม่สื่อมา อีกสองวันก็ตกลง หมั้นกันได้เลย”

พุดจบก็ไม่รอให้กู่หุ่ยได้กล่าวอะไร อินทวนจากไปพร้อมเสียง หัวเราะตลกคักแล้ว

กู่หุ่ยอ้าปากค้าง พุดได้เพียง “เออ...” คำเดียวก็ไม่เห็นแม่เงา ของอินทวนแล้ว ตะวันเคลื่อนคล้อยไปทางทิศประจิม กู่หุ่ยปลด ตะกร้าที่สะพายหลังโยนทิ้งไปอย่างท้อใจ กอดอกหย่อนกายนั่งลงบน ธรณีประตูห้องนอนตัวเอง ถอนหายใจซำๆ สวรรค์! นี่นางไปทำบาป ทำกรรมอะไรไว้ละ

หากครั้งนี้หัวหน้าหมู่บ้านหยางส่งแม่สื่อมาสู่ขอหมั้นหมาย จริงๆ นางควรทำอย่างไร

หัวกู่หุ่ยบวมเป็นสองเท่า คิดจนหัวหมุนแล้วแต่ก็ยังคิดไม่ออก กอปรกับอากาศร้อนอบอ้าว มือเย็นวันนี้กินไม่ลง นางเข้านอนไปทั้ง อย่างนั้น ผลสุดท้ายก็เอาแต่นอนพลิกกายไปมาคิดวิธีรับมือตลอด ทั้งคืน

ตื่นเช้าวันต่อมาหัวกู่หุ่ยก็หนักอึ้งไปหมด รู้สึกกระสับกระส่ายหงุดหงิด เหมือนว่าตนจะป่วยเสียแล้ว ครั้นนึกถึงเรื่องอินทวนขึ้นมา นางก็รู้สึก ว่าตนช่างป่วยได้ถูกเวลาเหลือเกิน ในเมื่อนางกำลังป่วยอยู่ แม่สื่อ

ที่หัวหน้าหมู่บ้านหยางเฉิงมากี่ไม่สามารถเข้ามาจู่จู่จิกจิกต่อหน้านาง
ได้แล้วใช่ไหม

ที่ตึกว่่านั้นคือให้บิดาสร้างป่วยด้วย เช่นนั้นก็ไม่มีคนที่
เป็นผู้ใหญ่ในงานหมั้นแล้ว!

แต่ก็รู้ยู่ไหนเลยจะรู้ นางยังไม่ทันได้ใช้ความพยายามออกจาก
ห้องไปบอกกู่จิ่งซู่ให้สร้างป่วย แม่สื่อที่หัวหน้าหมู่บ้านหยางเฉิงมา
ก็เดินทางมาถึงหน้าบ้านพวกนางแล้ว

สิ้นสุดออกเรือน

กู่หุ่ยให้หยงเหมยไปเรียกลู่อิงเฟิง เข้ามาหานาง นางเอนกายนอนอยู่บนเตียง กระซิบสั่งเขา “เข้าป่วยแล้ว อีกครู่ท่านไปดูสถานการณ์ในห้องโถง หากแม่สื่อผู้นั้นแรงเร้า ท่านต้องออกหน้าแทนข้า”

“ออกหน้าอย่างไร” ลู่อิงเฟิงที่ตื่นขึ้นมาตลอด ยามนี้กลับเชื่อฟัง น้อยครั้งนักที่จะได้เห็น “โตมาขนาดนี้แล้ว ยังไม่เคยทำเรื่องนี้มาก่อน”

กู่หุ่ยปวดหัวแทบแตกเป็นเสียง ๆ กลัดกลุ้มใจเจียนตาย เห็นแววดาที่ฉายชัดถึงความสะใจของชายผู้นี้ก็แค้นที่ลู่ไปตบหน้าเขาสักหนึ่งผาดไม่ได้ เสียหายที่มีเรื่องจำเป็นต้องขอร้องเขา นางได้แต่ต้องอ้อนวอน “ท่านบอกไปว่าข้าติดโรคห่าแล้ว เมื่อหลายวันก่อนที่เงินเหล่านี้กลับจากเจียงหนาน เขาติดโรคห่าและเข้าไปรักษาเขา ข้าจึงติดมาตั้งแต่ตอนนั้น”

ลู่อิงเฟิงเหลือบตามองกู่หุ่ยครึ่งหนึ่ง เห็นเด็กคนนี้ซึม ๆ ไร้ชีวิตชีวา ใบหน้าแดงกำจริง ๆ น้ำเสียงจึงเจือความเป็นห่วงเล็กน้อยอย่างอดไม่ได้ “จริงหรือ ให้ข้าทำน้ำตะกอนดินให้เจ้าดื่มหรือไม่”

ครั้งก่อนเห็นกู่หุ่ยใช้สิ่งนั้นรักษาเงินเหลาลี้ว จึงพอจะรู้ต่อการ
การปรุขยานี้อยู่บ้าง

กู่หุ่ยส่ายหน้าพลางยิ้มเจื่อน “นี่ข้ากำลังขอให้ท่านช่วยไปชู่ผู้อื่น
ให้กลัวอยู่นะ! หมออย่างข้าไม่ตายง่าย ๆ หรือก”

ลู่หลิงเฟิงลูบจมูกตัวเองบ่อย ๆ เห็นดวงหน้าเล็กเท่าฝ่ามือของ
กู่หุ่ยแดงก่ำเพราะฤทธิ์ไฟ ยิ่งดูน่าสงสารเป็นพิเศษ ดวงตากลมโต
สีดำขลับคูนั้นหมอมักคล้ายมีชั้นหมอกปกคลุม เห็นเช่นนี้คำพูด
ประชดประชันถากถางก็ไม่ได้หลุดจากปากอีก ตอบเพียง “เข้าใจแล้ว”
จากนั้นเขาก็เดินออกไปยังห้องโถงด้านข้าง

แม่สื่อที่หัวหน้าหมู่บ้านหยางเซียมามีชื่อเสียงดังไกลลิบลี้
แปดหมู่บ้าน ปากของนางมีวาทศิลป์ โนม่น้ำวใจคนแก่ แม่แต่แม่หมู
แก่ ๆ นางก็ยังสามารถกล่าวชื่นชมจนกลายเป็นเขียนรูปงามบนสวรรค์
ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับอินทวนที่รูปโฉมและฐานะสูงส่งเป็นทุนเดิม
อยู่แล้ว

ลู่หลิงเฟิงที่เพิ่งเข้ามา ก็ได้ยินแม่สื่อกำลังพูดจาจะฉาน
“...นายท่านกู่ก็รู้ แม่นางของพวกเรารูปโฉมงดงาม สดใสร่าเริง
มีชีวิตชีวา คิ้วคางก็สวยได้รูป ริมฝีปากแดงอ้ม ฟันเรียงซี่ขาวสะอาด
บรรดาชายหนุ่มทั่วลิบลี้แปดหมู่บ้านต่างก็แย่งชิงตัวนางกันไม่หวาด-
ไม่ไหว”

กู่จิ่งซุ่ยยกหน้า เป็นความจริงที่อินทวนมีรูปโฉมงามเพริศพรั่ง
ในหมู่บ้านนี้ นับว่านางเป็นสตรีที่มีคุณสมบัติเป็นเลิศที่สุดแล้ว

แม่สื่อเห็นว่าเขาเห็นด้วยแล้วก็ยิ่งกล่าวชื่นชมยกยอครบครัน
ของหัวหน้าหมู่บ้านหยางสุดกำลัง “บิดามารดาของแม่นางต่างเป็นคน
มีความรู้ความสามารถ ฐานะมั่นคงมั่งคั่ง ทั้งหมดรวมอยู่ในครอบครัว

ของนางอย่างเทียบพร้อม อีกทั้งสมบัติทั้งหมดของครอบครัว ช้าเร็ว
อย่างไรก็ตามก็เป็นของแม่นางอยู่ดีไม่ใช่หรือ หากชายใดได้แต่งงานกับ
นาง นับว่าชายผู้นั้นคงได้แสดงความกตัญญูต่อบรรพบุรุษไปแปด
ชั่วโคตรแล้ว”

กู่จิ้งซูพยักหน้าเห็นด้วยอีกครั้ง ก็ยังเป็นความจริงเช่นนั้น
หัวหน้าหมู่บ้านหยางผู้นั้นแม้จะเป็นขุนนางชนบท แต่ก็ถือว่าเป็นขุนนาง
คนหนึ่งเหมือนกัน คอยกำกับดูแลคนทั้งหมู่บ้าน มีอำนาจบารมีเหนือ
กว่าชาวบ้านธรรมดาหลายเท่า ไปที่ไหนก็มีแต่คนนับถือเชื่อฟัง

ลู่อิงเฟิงเบะปาก ไม่เห็นด้วยกับวาทะเหล่านั้น ก็แค่ครอบครัว
ที่มีบารมีเพียงเล็กน้อยในชนบทเท่านั้น แต่กลับได้รับการสรรเสริญ
ยกย่องจนกลายเป็นครอบครัวสมบูรณ์แบบที่หาพบได้ยากในหมู่
มวลมมนุษย์แล้ว หากเช่นนั้น ตระกูลขุนนางเก่าแก่ในเมืองหลวงจะ
ไม่พบได้เพียงบนสวรรค์เลยหรือ

ฟิงแม่สื่อผู้นี้พูดยาวเหยียดไม่เว้นพักหายใจ ลู่อิงเฟิงก็รู้สึก
เหมือนมีเสียงหึ่ง ๆ ดังอยู่ในหัวไม่หยุด คิดในใจว่ากู่หุ่ยเองก็สายตา
กว้างไกลเช่นกัน อย่างน้อยป่วยแล้วก็ไม่ต้องเสียเวลามานั่งฟังแม่สื่อ
ผู้นี้พูดพล่ามไม่หยุด

รูปโฉมของอินหวนเป็นอย่างไร คักดีฐานะเป็นอย่างไร พวกเขา
รู้กันแล้ว แม่สื่อผู้นี้ยังจะพูดเยินเยื่อนำราคาญ์ให้ฟังเพื่ออะไร

แม่สื่อพูดจนปากคอแห้งผาก กวาดตามองไปรอบ ๆ ครั้น
หย่งเหมยเห็นเช่นนั้นก็รีบรินน้ำชาฟุ้งงอิงที่ต้มเตรียมไว้ถ้วยหนึ่งให้
นางทันที แม่สื่อดื่มรวดในคราวเดียว แล้วหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมา
ซับริมฝีปากเบา ๆ พลังกะพริบตาพริบ ๆ ยืนถอยไปนั้นไปข้างหน้า
เอ่ย “ซาอะไรหรือ รสชาติดีนัก รินให้ซ้ำอีกถ้วยหนึ่ง”

หย่งเหมยรีบเอ่ยทันใด “ชาติ้มจากฟุ้งงิงตางแห่งของบุตรชาย
ข้าเองเจ้าคะ” จากนั้นก็รินให้แม่สื่ออีกหนึ่งถ้วย

แม่สื่อกระดกรวดในคราวเดียวอีกครั้งถึงจะรู้สึกชุ่มคอขึ้นมาบ้าง
มองหย่งเหมย เอ่ยว่า “ก่อนกลับแบ่งให้ข้าสักห่อสิ”

หย่งเหมยได้ยินเช่นนั้นก็ชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะรีบรับคำ
ทันที ถึงอย่างไรสตรีผู้นี้ก็มาเป็นแม่สื่อให้กับ ‘บุตรชาย’ ของพวกนาง
ชาฟุ้งงิงเพียงห่อเดียวไม่ใช่เรื่องเหลือปากว่าแรงอะไร

มุ่ปากของลู่อหลังเฟิงกระตุก เดินเข้ามานั่งบนเก้าอี้ยาวหน้า
ประตูเงียบ ๆ ฟังแม่สื่อผู้นั้นคุยโวโอ้อวดต่อ “ไม่ว่าจะพูดอย่างไร
พวกท่านก็ไฝสูงสำเร็จแล้วนะ ดูบ้านหลังคามงหม้อคาสว่างรูปฐ่ของ
พวกท่านและโกข้าวสารที่วางเปล่าของพวกท่านนั้นสิ แต่งภรรยาระดับนี้
ได้ก็น่าจะพอใจได้แล้ว”

กู่จ้งชูแหงนหน้ามองหลังคาบ้านของตน อยากจะเอ่ยออกไป
เหลือเกินว่า พวกข้าไม่ได้มักใหญ่ไฝสูง และพวกข้าก็ไม่มีปัญญา
มักใหญ่ไฝสูงด้วย

แต่กิจยานั้นดูแล้วเสียมารยาทอย่างยิ่ง เขาเป็นปัญญาชน
ผู้ประพดิตัวดี จะกล่าววาจาเช่นนั้นได้อย่างไร

ทว่ากู่จ้งชูไม่พูด ไม่ได้หมายความว่าผู้อื่นจะไม่พูดเหมือนเขา
ด้วย ขณะที่เขากำลังใช้ความคิดว่าจะแก้ต่างอย่างไรให้หนุ่มลั่นหู
ไล่แม่สื่อผู้นี้ให้ออกจากบ้านไปได้เสียที ก็ได้ยินเสียงราบเรียงดังมา
จากหน้าประตู “แม่สื่อท่านนี้ ท่านพูดมานานก่อนวันแล้ว พักสักครู่
ก่อนเถิด ฟังที่ข้าจะพูดบ้าง...”

แม่สื่อหมุนคอที่อ้วนจนมองไม่ออกว่าเป็นคอไปทางต้นเสียง
ทันใดนั้นก็เห็นว่าที่หน้าประตูมีชายหนุ่มอายุราว ๆ ยี่สิบปีมานั่งร่วมวง

สนทนาด้วยตั้งแต่เมื่อไรนางไม่ทันสังเกต รูปโฉมหล่อเหลาองอาจ แต่ก็อ่อนโยนสูงส่งตั้งต้นหยกในสายลม ดวงตาแม่สื่อพลันเปล่งประกายหยาเป็นเส้นขีดเพราะไขมันบนใบหน้า เอ่ยว่า “หนุ่มน้อยอยาก จะพูดอะไรอย่างนั้นหรือ”

น้ำเสียงนั้นนุ่มนวลอ่อนโยนอย่างบอกไม่ถูก

ลู่อึงเฟิงกลอกตาอย่างระอา ก่อนเอ่ยอย่างเนิบนาบ “ท่านเอง ก็เห็นสภาพครอบครัวและฐานะของพวกข้าแล้ว ข้าในฐานะพี่ใหญ่ ยังไม่ได้แต่งภรรยา แต่น้องชายกลับได้หมั้นหมายแล้ว...”

“หนุ่มน้อยรูปงาม เรื่องนี้เจ้าอย่าได้กังวลใจไปเลย ปล่อยให้ เป็นหน้าที่ของข้ายายหลิวของเจ้าเถิด” แม่สื่อหลิวพินิจลู่อึงเฟิงด้วย จิตใจซึ่งมีมีความสุข นางจ้องราวกับจะมองให้ทะลุเข้าไปข้างใน ตัวเขาให้ได้ แวดตาที่วูบไหวทอประกายคุณั้นทำให้รู้สึกเหมือนกำลัง โดนสัตว์ดุร้ายจับจ้องอยู่ก็ไม่ปาน

ลู่อึงเฟิงไม่สบอารมณ์นักที่โดนนางตัดบทสนทนามากลางคัน ทว่า ต้องชมอารมณ์โกรธไว้ เอ่ยกับนางต่อ “บ้านของพวกข้าก็เล็กขนาดนี้ น้องรองแต่งภรรยาแล้วจะให้ไปอยู่ที่ไหน วันข้างหน้าหากข้าแต่งงาน จะให้ไปอยู่ที่ไหน ไม่ทราบว่าจะหัวหน้าหมู่บ้านหยางได้คิดถึงเรื่องนี้ไว้ บ้างหรือไม่ ถึงอย่างไรเขาก็คงไม่ยากให้บุตรสาวสุดที่รักออกเรือน มาใช้ชีวิตแอด้อยู่ในบ้านหลังคามุงหญ้าคา อิงแอบอยู่กับโถ่ข้าวสาร ที่ว่างเปล่าเช่นนี้ไปตลอดชีวิตหรือไม่ใช่หรือไม่”

ใช้วาจาที่แม่สื่อหลิวดูแลครอบครัวก็หุ่ยเมื่อครู่ตอกกลับไป ทุกคำพูดไม่มีขาด

แม่สื่อหลิวระอ้ากระอ่วน ไม่กล้าสบตาเขา เนื้ออ้วนบนใบหน้า ของนางสันกระเพื่อม ลูกตากลิ่งกลอกไปมาหลายรอบ ทันใดนั้น

ก็คลี่ยิ้มออกมา “เรื่องนี้หนูน้อยไม่ต้องกังวลใจไป บ้านของหัวหน้าหมู่บ้านหยางฉานะมันคงมั่งคั่ง จะยอมให้บุตรสาวสุดที่รักต้องมาเผชิญความยากลำบากได้หรือ เกรงว่าฝั่งพวกเขาคงเตรียมบ้านไว้พร้อมแล้ว กระมัง รออีกเพียงให้บุตรสาวเข้าพิธีแต่งงานเท่านั้น แหะ ๆ ๆ”

“นั่นดีตรงไหน” ลู่หลิงฟังยังคงยืนกรานไม่เห็นด้วย สีหน้าเคร่งขรึม ไม่ยอมแพ้ง่าย ๆ “รับของผู้อื่นแล้วต้องเชื่อฟัง นื่องรองของข้าเป็นคนหยิ่งทะนงในศักดิ์ศรี ไม่มีทางแต่งเข้าบ้านสะใภ้เป็นอันขาด”

“ไม่ใช่เช่นนั้น ๆ บ้านพ่อตาหลังนั้นยกให้เป็นสินสอดติดตัวบุตรสาวแล้วต่างหาก” แม่สื่อหลิวช่างเจรจา รู้ว่าบุตรสาวของหัวหน้าหมู่บ้านหยางรักและอยากแต่งงานกับกู่หฺรู่ยสุดหัวใจ จึงเอ่ยเยินยอ โดยผ่านการคิดอย่างรอบคอบที่สุดแล้ว

ลู่หลิงฟังรู้สึกปลงตก เพื่อให้บุตรสาวได้ออกเรือนต้องทำถึงขั้นนี้ เขาเลยยอมพวกนางจริง ๆ

แต่พอคิดว่ากู่หฺรู่ยต้องแต่งภรรยา มีลูก ในใจของเขาก็กระสับกระส่ายขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก เรื่องที่กู่หฺรู่ยให้ว่านให้เขาทำ เขายังต้องเพิ่มความพยายามอย่างถึงที่สุดแล้ว “เพียงแต่น้องชายของข้ารักเกียรติรักศักดิ์ศรีมาก ครอบครัวไม่มีสินสอดมากพอจะไปสู่ขอเจ้าสาว และขอขึ้นกรานว่าจะไม่อาศัยสมบัติภรรยาประทังชีวิตอย่างเด็ดขาด”

แม่สื่อหลิวเริ่มจนปัญญา หัวหน้าหมู่บ้านหยางเขาอุตส่าห์ยอมขนาดนี้แล้ว คนพวกนี้ยังไม่พอใจกันอีก ไม่รู้จักความพอเหมาะพอควรเลยหรือไร

เสนอเงื่อนไขให้ขนาดนี้แล้ว ยังเรื่องมากไม่รับอีก หรือเป็น

เพราะบุตรสาวของหัวหน้าหมู่บ้านหยางโง่เขลาแก่นแน่

นางซึกอยากจะได้เห็นหน้าเด็กหนุ่มคนนั้นแล้ว อยากเห็นกับตา ว่ารูปโฉมเป็นอย่างไร ถึงได้ทำให้แม่นางผู้นั้นรำร้อองอยากแต่งงานด้วยขนาดนี้

“หนุ่มน้อยไม่ใช่ชื่อน้องรอง พุดเช่นนี้จะเร็วเกินไปหรือไม่” แม่สื่อหลิวเห็นกู่จ้งชูเอาแต่เงียบไม่กล้าอะไร ปล่อยให้บุตรชายที่รับเลี้ยงมาต่อล้อต่อเถียงกับนางเช่นนี้ สงสัยพี่ชายคงอิจฉาน้องชายกระมัง เมื่อคิดเช่นนี้นางจึงกล่าวก่อนว่าอยากเห็นหน้ากู่หฺยุ่สักหน่อย และให้เขาลองฟังสิ่งที่นางพุดก่อน นางไม่เชื่อว่าเด็กยากจนอย่างเขาเมื่อรู้ว่าหัวหน้าหมู่บ้านหยางจะยกบ้านให้เป็นสินสอดติดตัวบุตรสาวจะไม่รู้สึกหวั่นไหวเลย